

Foaie de duminică

Anul VI nr. 50 (309)

17 Decembrie 2017

Duminica a 28-a după Rusalii

(Pilda celor poftiți la cină)

www.parohiamartisor.ro

"Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata. și au început unul câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni. Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe schiopi adu-i aici. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa, căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea."

(Luca 14, 16-24)

Ce poate fi mai onorant și totodată mai responsabil decât o invitație la cină? Imaginea pe care Hristos ne-o oferă în Evanghelia Duminicii acesteia este legată de chemarea pe care Dumnezeu ne-o face și de răspunsul pe care îl așteaptă de la noi. Dincolo de penibilul răspunsului - atât de fin ironic atins de Mântuitorul prin cuvintele "ca și cum ar fi fost înțeleși" asupra refuzului (Lc 14,18) - rămâne drama refuzului. Că te refuză un invitat, doi, e una, dar toți, fără excepție, parcă e prea mult! Dar aici e și taina. Câți nuntași avea omul la cină? Unul - cel cu ogorul, doi - cel cu cinci perechi de boi, al treilea - cel cu femeia. Pentru trei invitați "gazda" făcuse cina îmbelșugată, de vreme ce la ea pot participa, prin economia acceptării, "și săracii, și bogății, și orbii, și schiopii", adică mulți foarte. Seamănă tare invitații cu Israelul. El, poporul ales, pierduse "ogorul" grădinii raiului, tot el dintr-un vițel de aur ratase cina împărăției, cum tot el, popor ales, sedus de "femeia" idolatriei, se rupsese din logodna cerească. Și, ca și-n cazul lui Israel, schiopii, orbii, betegii, adică toți nedesăvârșii și ratații istoriei, se umpleau de hrană cerească pe care, de-acum, Hristos o așază pe Jertfelnicul Învierii.

Să nu fi simțit asta nici unul dintre ascultători? Să nu fi vibrat la această provocare chiar nici unul, nici un suflet să nu-și fi aflat alinarea în spusele Lui, ale Dumnezeului Care, mereu și mereu, invită, cheamă, îndeamnă, prețuiește? Ba, mai mult, după ce primul val de chemați umple cina, un al doilea val este chemat, din care "se-adună de pe lângă garduri", adică cei mai de neînvidiat dintre toți cetățenii unei cetăți. "Scursurile", cum le-ar zice azi, ba, uneori, chiar mai urât. Acolo-Și afla odihna Hristos. De ce? Ce-i în mototolita haină a exclușilor atât de plină de miresme, că El, Dumnezeu Însuși, poartă peste lumina Cerului rănilor lor? Poate tocmai această disponibilitate în a răspunde la chemare, această capacitate de a renunța la preocupările proprii - chiar când ele nu există sau mai ales atunci când ele nu există -, pentru a se întâlni, a comunica, a mânca și a bea de dragul Gazdei celei Mari, Care este Hristos.

Cât colind în Evanghelia aceasta! Hristos, Regele ce-Și cheamă boierii la masa Împărăției. Boierii, cârcotași, plictisiți de prea multă cină, îmbuibății jupani ai dineelor festive, dezertează. Și-atunci Hristos face boieri din amărăți. De-aici și cântarea colindei românești care ne bate-n poartă: "Sus, boieri, nu mai dormiți..." Ne bate-n porți mâna săracilor, orbilor, schiopilor, celor de pe lângă garduri! Și, răspunzând chemării cu neputințele noastre, Hristos ne unge boieri. Impreună-gustători din hrana cerească a cinei veșnice.

Crăciunul e din ce în ce mai aproape. În cuptorul de bucurie al Betleemului se coace Pâinea Hristos. Hristos - Paștele nostru. Noi, nerefuzând chemarea, să zicem: "Și ne dă nouă, mai cu adevărat, a ne împărtași... în Ziua cea neînserată!"

Masa-i bogată. Vițelul mult. Dramele noastre pot fi uitate măcar o clipă. Clipă supremă în care Hristos-Gazda ne cheamă boieri. Hrănindu-ne cu dragostea Sa. În care tot mai e loc!

Părintele Constantin Necula – www.crestinortodox.ro

Avem în această parabolă a Mântuitorului participarea, părtășia întregii creații. Deodată, Cina ni se descoperă drept jertfa Lui. Și iarăși, citim mai departe în Apostolul de astăzi: "...întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El. El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate. El este capul Trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit Dumnezeu, să sălășluiască toată plinirea" (Coloseni 1, 16-19). Pe noi toți Tatăl vrea să ne strămute în împărăția Fiului iubirii Sale.

Deci în această mărturie sfântă toate sunt cuprinse - simțim și privim în adânc cu ochii duhului - în El, în Hristos, El Care "Dumnezeu fiind, Om s-a făcut" și ne cuprinde pe noi în Sine. Aici se dezvăluie taina întrupării Sale, taina înomenirii Sale. Toate cele săvârșite sunt făcute, sunt create din nimic, iubitorilor, căci zidind Dumnezeu lumea, făptura, din nimic, El coboară la ea, Se unește cu această făptură, să o îndumnezeiască, să o pătrundă cu dumnezeirea Lui, să nu o lase pradă nimicului. Iar ispita demonului aceasta a fost - cum ne încredințează dumnezeieștii Părinți, îndeosebi Sfântul Atanasie cel Mare: ca noi, rămânând numai în lumea creată din nimic, despărțindu-ne de Dumnezeu și de veșnicia Lui, să tindem către neant.

Părintele Constantin Galeriu – www.crestinortodox.ro

Duminica a 28-a după Rusalii - a Sfinților Strămoși - Sfânta Evanghelie din Duminica a XXVIII-a după Rusalii prezintă Pilda celor poftiți la cină, pildă care arată în chip tainic cum Dumnezeu cheamă pe toți oamenii la mântuire. Acela care cheamă oamenii la mântuire, adică la cina stăpânului, nu se numește fiu, ci slujitor, pentru a se arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu. Slujitorul stăpânului din pildă este Mesia prezis de profeti. Anonimul, sau un om oarecare, cum se spune în Evanghelie, este Însuși Dumnezeu, Cel cu multe nume și mai presus de orice nume.

Părintele Daniel – www.crestinortodox.ro

Ajunul Crăciunului, zi de post aspru - Ajunul Crăciunului este **ultima zi de post** din Postul Nașterii Domnului. Obiceiul de a ajuna în această ultimă zi a postului este consemnat încă din **secolul al IV-lea**. Astfel, în ajunul Crăciunului, fiecare credincios ajungează după putere. În unele zone, credincioșii ajungează așteptând răsăritul luceafărului de seară, în amintirea stelei care a vestit magilor Nașterea Domnului. Spre seară, se obișnuiește să se mănânce grâu fiert, amestecat cu fructe și miere, în amintirea postului Prorocului Daniel și al celor trei tineri din Babilon (Daniel 1, 5-16). **Această zi de post aspru** mai amintește și de **postul ținut odinioară de catehumenii** care, în seara acestei zile, erau botezați și împărțaiți pentru prima dată cu Sfintele Taine, în cadrul Liturghiei Sf. Vasile cel Mare. **În seara zilei de ajun**, credincioșii obișnuiesc să mănânce o mâncare dulce, numită în popor "**Scutecele lui Iisus**". Cu făină, apă și sare se frământă niște lipii subțiri care se coc pe plită. Acestea se înmoaie într-un sirop dulce (apă cu miere sau zahăr) și se presară cu nucă măcinată. www.crestinortodox.ro

Povestea bradului de Crăciun - Bradul de Crăciun, ca pom ce trebuie imbodobit înainte de Nașterea Domnului, a fost ales datorită faptului că **el rămâne tot timpul verde**. **Îl simbolizează pe Hristos, veșnic viu**. „Dacă legătura dintre pom și Nașterea Domnului era foarte marcată în secolul al XVI-lea, în zilele noastre componența religioasă a trecut în plan secund, locul fiindu-i luat de ideea de sărbătoare ca festin, când oamenii își iau cadouri, se duc la munte. Astfel, obiceiurile specifice Sărbătorilor de iarnă sunt parcă golite de sensul lor inițial”, este de părere istoricul Dan Falcan.

Obiceiul folosirii bradului de Crăciun este de origine romană. Amintim că în timpul sărbătorilor, romanii antici își împodobeau locuințele cu un brad. Interesant este că bradul era prins de tavan cu vârful în jos. **Până în secolul al XII-lea, brazii de Crăciun nu erau împodobiiți**. Cu timpul, bradul de Crăciun a fost împodobit cu fructe, flori de hârtie, biscuiți, ca mai târziu, să se orneze cu lumânări și globuri colorate. **Globurile din sticlă argintată** de Thuringia au apărut abia în anul 1878. Există obiceiul ca în vârful bradului de Crăciun să se așeze **o stea, simbolul stelei care i-a călăuzit pe magi**.

Bradul de Crăciun împodobit - Primul brad de Crăciun împodobit a apărut **în anul 1510, în Lituania**. **În Franța apare în 1521, după ce prințesa Helene de Mecklenburg s-a căsătorit cu ducele de Orleans, iar în Anglia în 1841**. Însă, bradul de Crăciun împodobit ca în zilele noastre, a apărut pentru prima dată la Breslau, datorită ducesei Dorothea Sybille von Schlesian. Bradul de Crăciun ajunge în Statele Unite în anul 1749, odată cu coloniștii germani stabiliți în Pennsylvania și cu mercenarii plătiți să lupte în Războiul de Secesiune. Dar imbodobirea bradului a fost legalizată pentru prima dată în 1836, în statul Alabama.

Primul brad de Crăciun în țara noastră - Primul brad împodobit cu câteva zile înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului, a fost prezent **în palatul principelui Carol I de Hohenzollern, în anul 1866**. Începând cu această dată, românii au preluat obiceiul de a imbodobi bradul în apropierea Crăciunului. Menționăm că bradul era prezent la români în anumite momente importante ale vieții: naștere, căsătorie și moarte, ca pom al vieții. www.crestinortodox.ro

Crăciunul anului 1952 la Aiud cu Atanasie Berzescu și Radu Gyr

<https://ortodoxiatinerilor.ro>

Iisus se naște și-n spatele zidurilor reci și groase, în spatele gratiilor și ușilor ferecate. În ajun de Crăciun lucrăm în fabrică. Așteptam cu înfrigurare scurgerea timpului, ca să mergem în Celular. Ne pregăteam cu toții de colindul ce avea să fie în noaptea de Ajun. Îl așteptam cu neastâmpăr de copii. Și-n Aiud se iau toate măsurile de pază și de aplicare a unui tratament aspru asupra deținuților. În toate zilele marilor sărbători creștine sau în zilele sărbătorilor comuniste, ne aplicau un regim de teroare, cu percheziții, suspendarea plimbărilor, mâncare slabă și pază dublă, atât în cordonul de pază al închisorii, cât și pe coridoarele Celularului. Își făceau loc din plin înjurăturile, bătaile, ba chiar mai mult, punerea în lanțuri sau izolarea în camera de tortură a celor mai periculoși deținuți. Cum am ieșit din fabrică, ne-am îndreptat cu mai mult îndemn spre celulele noastre cele de toate zilele. Ne pregăteam de sărbătoare, de parcă am fi fost liberi să mergem cu colindul.

Înțelegi fiind cu toții, că după ora închiderii, prin alfabetul “morse”, ne dăm de știre unii la alții, în toate cele **peste 300 de celule**, că putem începe colindul. Închiderea s-a făcut, ușile s-au ferecat. În sfârșit, semnalul de colinde s-a dat. Noi, toți cei din celulă, patru la număr, cu expresia feței din copilărie, cu inima zvâcnind în piept, cu mâinile înfipite în zăbrele, cu ochii aprinși, scânteind în noapte, începem colindul “**O, ce veste minunată**”, continuând apoi pe aceeași melodie, “**A venit și-aici Crăciunul**”, versuri de Radu Gyr. Colindul, la început abia auzit, apoi din ce în ce mai tare, parcă venea de peste veacuri, din glasurile strămoșilor noștri, laudând și preamărind pe Cel prea Înalt și Sfânt. Cântam colindul de care vuia tot văzduhul. Gardienii băteau disperati în uși cu pumnii, să încetăm. După ora închiderii, regulamentul nu mai permitea deschiderea ușilor, decât în prezența ofițerului de serviciu. Ori, fiind peste 300 de celule, practic ofițerul nu putea face nimic. În noaptea aceea nu s-a deschis nici o ușă. Populația civilă s-a adunat în jurul închisorii. Ascultau uimiți colindul, ca la sfârșit să cânte și ei cu noi. Eram extazați. **În acele clipe, puteau să se deschidă ușile toate, gardienii să ne ucidă, că nouă nu ne mai era frică de nimic. Eram în Dumnezeu și Dumnezeu în noi.** (Atanasie Berzescu – Lacrimi și sânge. Rezistența anticomunistă ... Banatului)

Programul săptămânii 17 decembrie – 24 decembrie 2017

Duminică	17 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Pilda celor poftiți la cină) - Pr.Dragoș
Duminică	17 decembrie	17 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Luni	18 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Martți	19 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Miercuri	20 decembrie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei și spovedanie- Pr.Dragoș
Miercuri	20 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Joi	21 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Vineri	22 decembrie	9 - 11	- Taina SF.MASLU și spovedanie
Vineri	22 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Sâmbătă	23 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Sâmbătă	23 decembrie	11 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Duminică	24 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Pilda celor poftiți la cină) - Pr.Ticu
Duminică	24 decembrie	15 - 20	- Vestirea Nașterii Domnului în parohie cu icoana Nașterii
Duminică	24 decembrie	17 - 20	- Vecernia Nașterii Domnului, acatistul și Litia